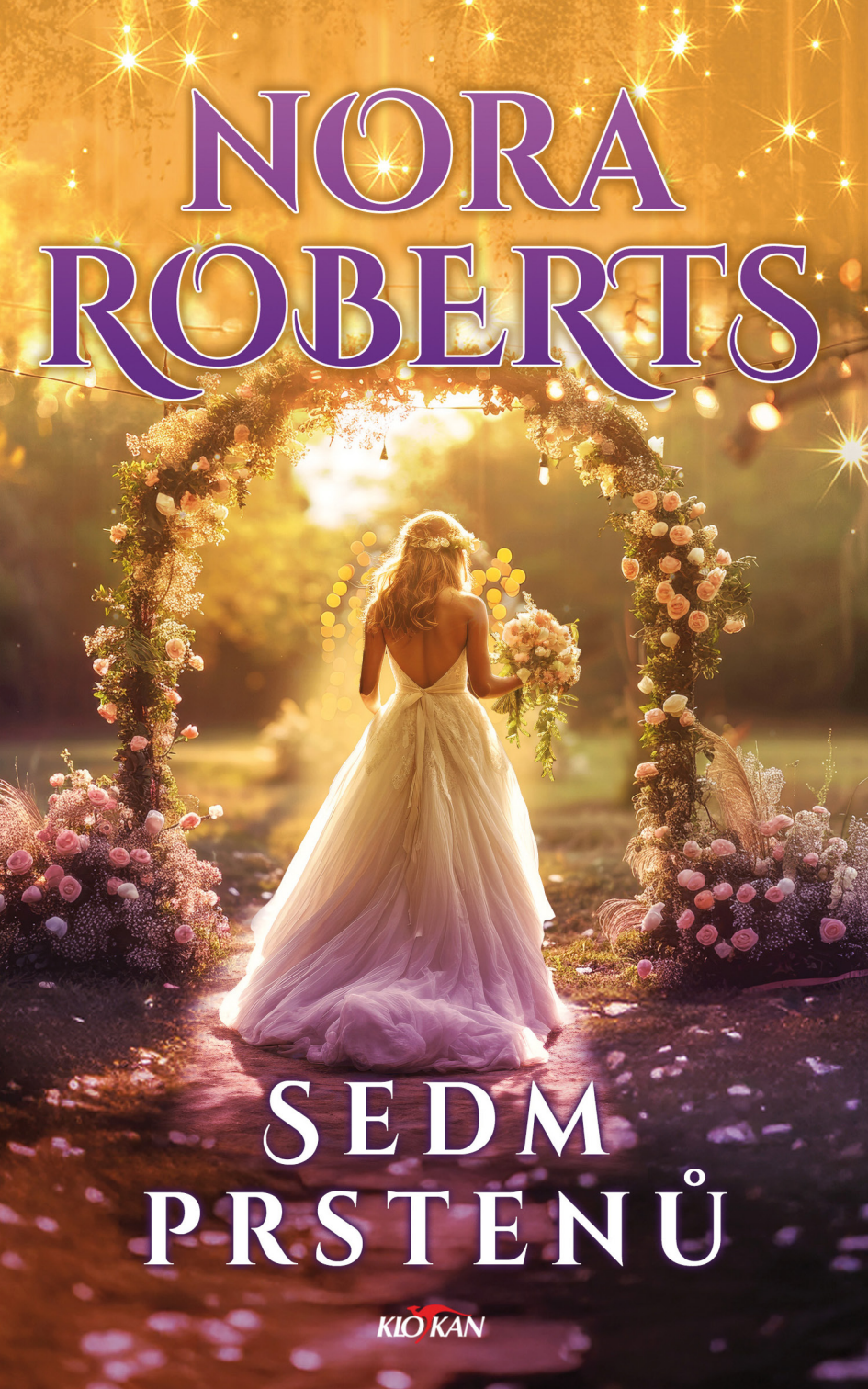


A romantic scene featuring a bride from behind, wearing a long white gown with a low back and a full skirt. She holds a bouquet of pink and white flowers. She stands on a path leading through a lush garden, framed by a large archway covered in pink roses and greenery. The background is a warm, golden sunset with bokeh light effects and starburst patterns.

NORA ROBERTS

SEDM PRSTENŮ

KIO KAN



Copyright © 2025 by Nora Roberts
Translation © Zdík Dušek, 2025
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu SEVEN RINGS
vydaného v roce 2025 nakladatelstvím St. Martin's Press,
an imprint of St. Martin's Publishing Group
přeložil Zdík Dušek
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2025
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-619-3

*Pro Leslie a Amy,
přítelkyně a společnice*

1. ČÁST

ŠÍLENSTVÍ

Třeba je tohle šílenství, je v tom soustava.

William Shakespeare
(překlad Josef Václav Sládek)

PROLOG

V 80. letech 18. století se Arthur Poole přeplavil přes Atlantik, jako mladý muž s velkými sny. Život ho zavedl na skalnaté pobřeží Maine a do tohoto nového světa, který přijal za svůj.

Pracoval, učil se a prospíval.

Mladík plný snů a vizí stavěl lodě a položil základy nového podniku. Jelikož chtěl svoji firmu posílit a rozšířit, vzal si ženu z bohaté, dobře situované rodiny.

Časem mezi nimi vykvetla láska, stejně jako i na úhoru časem vyrostou květiny.

S myšlenkami na příští generace vybudoval svůj podnik tak, aby vydržel. A nad nespoutaným, často bouřlivým mořem postavil velký dům s kamennými stěnami, věžičkami a bytelnými vchodovými dveřmi z toho nejkvalitnějšího mahagonu.

Vzhledem ke své lásce k moři přidal i střešní terasu a často na ní sám stával, aby sledoval, jak jeho lodě plachtí po hladině nevyzpytatelného oceánu.

V domě se narodily jeho děti. Hrály si na zahradě, honily se po širokých chodbách, procházely se po okolních lesích, trénovaly jízdu na koni, učily se plachtit.

Arthur Poole se považoval za úspěšného člověka – nejen za úspěšného podnikatele, který se vypracoval z chudoby k bohatství a žil na skále nad vesnicí, jež nesla jeho jméno, ale i za úspěšného manžele a otce. Za rodinného muže.

Byl velice hrdý na svoje děti včetně prvorozeného syna z dvojčat, který si získal srdce krásné (a bohaté) ženy.

Collin Poole si nehodlal vzít Astrid Grandvilleovou pro zlepšení svého společenského postavení, nehodlal si ji vzít pro peníze, ale z lásky.

Poslední den svého života si Arthur Poole vyjel do lesa na svěží podzimní vzduch, s myslí – jako tomu často bývalo – upřenou na budoucnost. Bavilo ho plánovat synovu svatbu – mělo se jednat o nejkrásnější a nejvznešenější svatbu, jakou kdy vesnice Poole's Bay zažila. Přemýšlel o tom, že rozšíří svoje sídlo, aby v něm bylo víc prostoru pro vnoučata, jež se jistě brzy narodí.

Sám se však synovy svatby nezúčastnil. Nikdy nespatriil svá vnoučata. Onoho svěžího podzimního dne podlehl temné magii šílené čarodějnice, jež prahla po tom, co bylo jeho.

Ne po rodině, ne po podniku, dokonce ani po jeho bohatství. Toužila po Arthurově sídle.

Hester Dobbsová se nehodlala zastavit před ničím, dokonce ani před vraždou, aby se stala paní Pooleova sídla.

Všichni, kdo Arthura Poolea znali a měli rádi, truchlili a oplakávali ho – věřili, že se stal obětí tragické nehody. Že spadl z koně.

Hester Dobbsová však ani Arthurovou smrtí nezískala to, co chtěla, a tak v den svatby zavraždila Astrid Grandvilleovou Pooleovou.

A touto krutou vraždou, s pooleovskou krví na rukách i na jazyku a s ukradeným Astridiným snubním prstenem na prstě, uvalila kletbu.

V každé další generaci Pooleů zemře její rukou v sídle další nevěsta.

Sama unikla oprátce, ve svém šílenství se vrátila k vytouženému sídlu a v noci, když hodiny odbíjely třetí a nad hladinou moře se vznášel úplněk, zpečetila kletbu vlastní krví.

Skočila ze zídky nad mořem do nemilosrdných vod pod sebou.

Více než dvě staletí dům z kamení, dřeva a skla stál a shlížel na oceán pod sebou. Pod jeho střechou se střídaly generace, rodily se a umíraly. Jak si Arthur Poole představoval, sídlo rostlo a stalo se domovem pro jeho vnoučata, pro děti jeho vnoučat i pro další a další generace.

A v každé generaci došlo k tragédii. V každé generaci kvůli zvrácené lačnosti Hester Dobbsové zemřela jedna nevěsta.

Dokud jich nebylo sedm a čarodějnice, jež je zavraždila, neměla na prstech sedm snubních prstenů.

Jejich duchové zůstávali na sídle, stejně jako Dobbsová, stejně jako další, kteří se tak buď sami rozhodli, nebo se jim ještě nepodařilo najít způsob, jak opustit zdejší zdi.

Procházeli se po sídle, pracovali, sledovali živé.

A čekali na osobu, která dokáže zlomit kletbu.

Ta přišla v podobě ženy, jež nevěděla o svých pooleovských předcích. Nevěděla o tom, že její otec měl bratra dvojče, ani o krutém rozhodnutí rozdělit je poté, co se jejich matka krátce po porodu stala obětí Hesteřiny kletby.

A nevěděla ani nic o duchách, kletbách a roli, již měla sama sehrát.

Ale nezůstala v nevědomosti dlouho.

Přijela do sídla sama – byť tak dlouho nezůstala –, aby poznala nově objevenou rodinu a rodinnou minulost, aby odhalila, jak a proč byl její otec oddělen od vlastního bratra.

Jak bylo možné, že kreslil a maloval Pooleovo sídlo, ačkoliv k němu před svou tragickou smrtí sám nikdy nezavítal? Jak bylo možné, že ačkoliv nikdy nepoznal svého bratra, nakreslil zrcadlo s rámem zdobeným různými šelmami, přes něž hleděl na chlapce, který vypadal jako on?

A zatímco se dozvíдалa nové a nové věci, zkoumala sídlo a pracovala.

Když na ni sídlo zavolalo, procházela zrcadlem. Stala se svědkem smrti sedmi nevěst a oplakala je. Stala se svědkem krádeže sedmi snubních prstenů a přísahala, že je získá nazpět.

To, co dřív považovala za nemožné, se stalo její realitou. Sonya MacTavishová chápala, že prsteny jsou klíčem ke zlomení kletby i k tomu, aby jednou provždy vyhnala Hester Dobbsovou.

Přisahala, že tu zůstane, bude je hledat a bojovat – za ty, kdo tu byli před ní, za samotné sídlo, v němž si našla domov, za těch sedm ztracených nevěst.

I když se všude kolem ní probouzela smrt.

1. KAPITOLA

Sídlo vyplňovali mrtví, ale ne jako duchové, na něž si Sonya postupně zvykla a které se dokonce naučila mít ráda. Teď ji obklopovala krev, polámaná těla, muka a zoufalství.

Když Sonya shlížela na Astrid Pooleovou a rozšiřující se rudou skvrnou na bílých šatech, když zvedla oči k tělu prvního Collina Poolea, jenž se houpal nad svou nevěstou, na smyčce, kterou si z žalu sám uvázal, vnímala jejich bolest i strach.

Vedle první nevěsty viděla i poslední, protože pod schody leželo polámané, zkrvavené tělo Johanny Pooleové. A vedle ní, s rukou položenou na její, ležel poslední Collin Poole, manžel, který ji přežil o několik desetiletí a nakonec zemřel při pádu ze stejného schodiště.

I když žil déle a dožil se vyššího věku, Sonya v jeho obličejí viděla svého otce. A k bolesti a strachu se připojil čerstvý zármutek.

Potřebovala život, potřebovala teplo, a tak chytila Treye za ruku. „To je Collin. Otcovo dvojče.“

„Jo, přesně jak jsem ho našel.“

Sonya si připomněla, že pro Olivera Doylea III. – právníka a Sonyina milého – byl Collin Poole jako člen rodiny, a objala ho.

„Je mi to líto. Moc líto.“ Pevně zavřela oči. „Bože, slyšíš je? Slyšíš je všechny?“

„Slyším. Owene.“ Obrátil se ke svému příteli a Sonyně bratranci z pooleovské větve rodiny.

„Skoro není slyšet nic jiného, pokud nepočítáte vytí psů.“

„Postav mě.“ Cleo dloubla Owena do prsou a ten ji postavil na nohy. „Upustila jsem sklenici. Nikdo nemáme boty, takže si dávejte pozor, kam šlapete.“

Přistoupila k Sonye, vzala svou nejbližší přítelkyni za ruku a zjistila, že ji má ledovou jako ona sama.

„Uklidím to,“ řekl Owen.

Cleo ho propálila pohledem. „Neopovažuj se někam chodit. Neopovažuj se.“

„Musíme to zastavit.“ Sonya se nedokázala ovládnout – musela si zacpat uši. „Mučí je. Musíme to zastavit.“

„Živí se strachem,“ připomněla Cleo ostatním. „Vážně se snažím nedat jí ani drobeček, ale...“ Odmlčela se a zvedla hlavu k vrcholu schodiště. „Kristepane.“

Nad schody stála Johanna a vedle ní stinná postava. I přes panující hluk uslyšeli prasknutí a Johannina hlava sebou trhla ke straně. Vzápětí se její mrtvé tělo zřítilo ze schodů jako v den svatby.

„Zabíjí je. Všechny. Všichni znova umírají. Musíme to zastavit,“ zvolala Sonya. „Do hajzlu se strachem.“ Otřela si slzy a ucítila, jak v ní roste zlost, která veškerý strach spaluje. „Nutí je, aby to celé prožívali a cítili znova. Týrá je, aby nás vyděsila.“

Ještě nedomluvila a první Collin Poole skočil s oprátkou kolem krku ze schodů. Provaz se napjal a ozvalo se další prasknutí.

„Drsné,“ zahučel Owen. „Sonya má pravdu. Do hajzlu se strachem.“

„Utvořte kruh, chyťte se za ruce,“ vyzvala je Cleo.

„Proč?“

„Podívej, Owene, jsem jenom amatérka, ale jednota je důležitá. Co jste udělali, když Pye utekla nahoru ke dveřím do Zlatého pokoje během jednoho ze záchvatů té mrchy?“

„Šli jsme za kočkou.“

„Zpívali jste. Tak sakra zpívejte. Všichni.“

„Ty chceš, abychom zpívali?“ ujistil se Trey.

Cleo pokrčila rameny. „Je to lepší, než tady jenom stát a sledovat to všechno. Clover s námi taky komunikuje hudebnou, tak proč sakra ne?“

„Co si zazpíváme?“ zeptal se Owen. V jedné ruce sevřel Cleinu a v druhé Sonyinu dlaň – ve chvíli, kdy po schodišti sklopýtala Astrid Pooleová s rukou přitisknutou ke krvácející ráně v břiše.

„Nemůžu myslet úplně na všechno.“

„Jsme naštvaní?“ zeptal se Trey a sám se nechal unášet zlostí, zatímco se muž, jehož měl rád jako druhého otce, řítíl ze schodů.

„To si piš.“ Možná jí při tom z očí kanuly slzy, ale Sonya to zopakovala ještě jednou: „To si sakra piš, že jsme.“

„Tak zkusíme tohle.“ Pozvedl hlas přes křik, pláč i kvílení. „*Nechávaj tě ve tmě, víš, že všichni lžou.*“

Na střední škole zpíval v garážové kapele a jeho hlas měl pořád sílu, zvláště když se k němu připojil Owen.

Vzápětí se přidaly i Sonya s Cleo. „*Pošli svoje kostlivce.*“

Rozhodně se to teď hodí, pomyslela si, zatímco zpívali text plný vzdoru. Text, v němž nebyla ani stopa po strachu.

Světla zablikala, v domě zapráskaly dveře. Ale pozvolna, postupně se zvuky utrpení tišily.

Když se přiblížili k refrénu a Sonya zpívala o tom, že je „rukou, která tě sejme“, dala do toho srdce.

Než dozpívali, dům ztichl. Nikdo neležel pod schody, nikdo se nad nimi nehoupal v oprátce.

„Foo Fighters.“ Owen poplácal Treye po rameni. „Dobrá volba.“

„Říkal jsem si, že písnička *Podvodník* se hodí, protože Dobbsová není nic jiného. Podvodnice, která usiluje stát se paní sídla.“ Zvedl si Sonyinu ruku ke rtům. „Jsi v pořádku, krásko?“

„Budu.“ Yoda jí hrabal packou po noze a Sonya se k němu shýbla, aby ho pohladila. „Užil sis to, co? Všichni jste si to sakra užili.“

„Moje holka taky,“ řekla Cleo, když se jí – a potom Owenovi – otřela o nohy černá kočka. „Všem by nejspíš prospěla trocha čerstvého vzduchu. Mně rozhodně ano.“

„Otevřete dveře,“ navrhla Sonya, „ať se tu vyvětrá. Já uklidím ty střepy.“

„To udělám já,“ nabídl se Trey. „Zůstaň s Cleo.“

Zatímco Sonya v doprovodu Cleo a kočky odváděla Yodu, Treyova Mookieho a Owenova Jonese ven, Trey došel do kuchyně pro smeták. Když se vrátil, Owen stál nad místem, kde před chvílí viděli Collina.

„Viděl jsi, jak spadl.“

Owen přikývl. „Jo. Měl jsem nepříjemný pocit, že z těch schodů skočil, protože ho unavil život bez Johanny. Nebo, což by bylo ještě horší, že ho shodila Dobbsová.“

„Zakopl. Měl jsem stejný nepříjemný pocit, ale zakopl. Vypadalo to, že je v polospánku a ne zrovna jistý na nohou.“

„Už několik dní byl nasydlý.“

„Jo, to ho oslabilo. Ale něco ho polekalo. Myslím, že viděl...“

„Johannu,“ dopověděl Owen. „Pod schody. Ať už ji viděl doopravdy, nebo si to jenom představoval a vzpomínal na to, jak ji našel, stačilo to, aby ztratil rovnováhu.“

„Neřekl bych, že za to mohla Dobbsová. Prostě špatně šlápl a zřítel se.“

„Měl položenou ruku na její. Když jsme ho před chvílí viděli. Myslím, že to neudělal schválně, ale mám dojem, že s tím byl smířený. Dobbsová se dopustila chyby, když nám to ukázala, protože teď mám z jeho smrti lepší pocit. Když vím, že jenom zakopl, ale byl s tím v pohodě.“

„Porazíme ji, Owene.“

„Vsad' boty, že jo.“ Zazubil se. „Napadá mě fůra písniček.“

Clover, šestá nevěsta a Sonyina babička, se vmísila do rozhovoru s Rihanninou písni „Nezastavuj hudbu“.

„Přesně tak. A když už jsme tady, chci se nasnídat. Stejně musím za hodinu vstávat.“ Owen se podíval k otevřeným dveřím. „Jaká je šance, že přemluvíme Cleo, aby udělala pár časné ranních omelet?“

„To říkáš ty mně? Ty s ní spíš.“

„Podle mě tak padesát na padesát, ale víc, když tady na ni bude čekat kafe.“

Trey odnesl smeták i lopatku se střepy zpátky do kuchyně. „Uvař kafe,“ souhlasil. „Všichni se potřebujeme uklidnit. Tohle bylo něco jiného než vědět, že jsme v domě plném duchů. Viděli jsme je umírat, slyšeli jsme to, cítili jsme to.“

„Dobbsová je teď potichu. Muselo ji to stát hodně sil.“

„Chtěla jim ublížit. Všichni v tomhle domě, ať už živí, nebo mrtví, chtějí, aby vypadla. A jediný způsob, jak to zařídit, o kterém víme, je najít ty prsteny. Získat je zpátky. Zlomit kletbu, vyhnat ji.“

„A Sonya už teď viděla všech sedm nevěst. To, jak zemřely.“

„Správně. Bude se to zhoršovat, Owene.“ Posadil se ke kuchyňskému ostrůvku a prohrábl si rozčuchané černé vlasy. „Nemůžeme tu být dvacet čtyři hodin denně, sedm dní v týdnu. Ale ony tu obě bydlí a pracují.“

Owen postavil na kávu, vyndal z lednice vejce, sýr a slaninu. Jestli nepřemluví Cleo, aby připravila snídani, ukuchtil něco sám.

„Chápu tvoje obavy. Taký je mám. Ale popravdě...“ Podíval se na svého celoživotního přítele. „Neznám žádné jiné dvě ženy – sakra, ani chlapy, kteří by to zvládli líp než ony.“

„Když se objeví zrcadlo, nedává Sonye na výběr. Musí jím projít.“

„A ty ji nemůžeš doprovázet.“ Owen podal Treyovi hrnek s kávou a upřel na něj pevný pohled pooleovskými zelenými očima. „Já ano, pokud tu budu. Ale ty a Cleo musíte čekat na téhle

straně. S tím se těžko smiřuje chlápku se schopností řešit problémy a s povahou, která ho nutí pomáhat ostatním.“

„Je zatraceně těžké prostě věřit, že se z toho zrcadla zase vynoříte.“

„Dívej se na to takhle.“ Owen si přinesl vlastní hrnek. „Vzhledem k tomu rámu se šelmami vypadá, jako by se tě chystalo sežrat zaživa, ale připadá mi, že je na naší straně – proč by jinak ukazovalo Sonye, co potřebuje vědět, aby odtud vyštípala tu mrchu?“

„To si taky říkám. Stejně jako si říkám, že podle toho, co víme, nebo co si myslíme, že víme, Collin a Sonyin otec spolu nějak komunikovali. Možná sami nikdy nevěděli jak ani proč.“

„Sonyin táta to nejspíš nevěděl, ale Collina to muselo napadnout, když mu tvůj táta sestavil rodokmen. Jakmile zjistil, že měl bratra dvojče, kterého jeho babička dala k adopci, muselo mu to dojít.“

„A když mu to došlo a rozhodl se, že se spojí se Sonyiným tátou, Andrew MacTavish už byl po smrti.“

„Čímž jsme se dostali tam, kde jsme teď,“ dodal Owen. „Collin odkáže sídlo bratrovu jedinému dítěti. Ty se do ní zamiluješ. Ona si sem pozve kamarádku jako spolubydlící a já se zamiluju do ní. Je v tom určitá symetrie. Nevím, co to sakra znamená, ale nedá se to popřít.“

Uslyšel cvakání psích drápeků na podlaze.

„Uvidíme, jestli je do mě zamilovaná dost na to, aby udělala ty omelety.“

Než se Cleopatra Fabaresová přestěhovala za Sonyou z Bostonu do Maine, vídala východy slunce jen po probdělé noci – ať už ji vyplnila prací, nebo zábavou.

A pokud šlo o vaření snídaní – nebo čehokoliv jiného –, to spadalo mezi věci, jež dřív nedělala v podstatě nikdy.

Jenže to bylo dřív, současnost vypadala jinak.

Bez dlouhého rozmýšlení přijala Sonyinu nabídku, aby se k ní přistěhovala a zařídila si ateliér ve věži Pooleova sídla,

kde míval ateliér i Collin Poole. Ale pod podmínkou, že si vezme na starost nákupy potravin a vaření.

To pro výtvarnici a ilustrátorku louisianského původu znamenalo velkou výzvu, ale kupodivu se naučila, co potřebovala. Dokonce ji to přímo bavilo.

A jelikož po budíčku ve tři hodiny ráno a všem, co následovalo, měla hlad, Owen ji nemusel ani moc přemlouvat, aby usmažila omelety.

Stáhla si hřívu vlasů barvy medu, poslala Owena do bylinkové zahrádky pro petržel a estragon a pustila se do práce.

Aspoň se měla čím zabavit – a Sonya získala víc času na uklidnění.

Její kamarádka byla pořád plná zlosti a Cleo naprosto chápala proč. Jenže Sonya zároveň vypadala pobledle a z tmavě zelených očí jí sálala únava, za níž zdaleka nestál jen přerušovaný spánek.

Nesla svoje břímě, a i když jí ostatní mohli pomáhat, a taky to dělali, nemohli ji ho zbavit.

Tohle taky pomáhá, pomyslela si Cleo. Nejen jídlo, ale společnost, rutina. Trey se Sonyou nakrmili zvířata, Owen prostřel talíře a příbory.

I takové prosté činnosti, život – a jednota – pomáhaly.

Zapípala trouba a Sonya z ní vytáhla slaninu. Trey dal chleba do toastovače – a zadíval se na Sonyu.

Má obavy, aby se nesesypala, pomyslela si Cleo, když přenesla třetí ze čtyř omelet na talíř a dala je do ohříváče.

Ona se ale nesesype.

Stejně jako se nesesypou Trey s Owenem, ačkoliv právě viděli umírat muže, kterého měli rádi a vážili si ho.

Nikdo z nich se nesesype.

Máslo rozpuštěné na pánvi začalo pění a Cleo na něj nalila směs z vajec, sýra a bylinek.

„Myslím, že dneska budu malovat za domem. Chci zachytit zahradu s vistárií na pergole.“

„Kvůli mně se nemusíš držet poblíž, Cleo.“

„Ale můžu, když chci, a já chci namalovat zahradu. Jedině že by sis radši udělala volný den a zaplachtila si po zátoce v mojí krásné lodičce.“

„Kromě práce pro Ryder Sports mám další dvě zakázky, takže si volný den nemůžu dovolit.“

„Tak o víkendu?“

Sonya se usmála, ale úsměv jí nedospěl až k očím. „Víkend zní dobře.“

Ted' už byla hotová i poslední omeleta, stejně jako slanina a opečený chleba a všichni si sedli ke stolu, zatímco tři psi a kočka ulehli k předúsvitovému zdřímnutí.

„Vypadají báječně, Cleo.“

„O tom mě přesvědčíš, až něco sníš, Son.“

„Sním. A omlouvám se, že vám kazím náladu.“

„Nekazíš,“ odmítl Trey a podal jí omeletu.

„Připadá mi, že ano. Viděla... viděla jsem fotky, a když Collin zemřel, byl starší než můj táta, ale přesto jsem nebyla připravená na to, jak hodně se jeden druhému podobali. Pro tebe a Owena to muselo být horší, ale pořád si ten výjev nedokážu vyhnat z hlavy. A od chvíle, co to všechno skončilo, jsem neslyšela nic od Clover. Vždycky všechno komentuje a já se bojím, jestli...“

Ještě ani nedomluvila a z tabletu na kuchyňském pultu se ozvala píseň „Pořád jsem tu“ Eltona Johna.

Sonye se zalily oči slzami a Trey k ní natáhl ruku.

„Ne, ne. To je úlevou. Přesně to jsem potřebovala slyšet. My jsme taky pořád tady, Clover.“ Nabrala si první sousto omelety, ochutnala, a když se opět usmála, tentokrát šlo o plnohodnotný úsměv. „Je právě tak vynikající, jak vypadá.“

Najedli se, zatímco psi a kočka spali a z tabletu jim hrála hudba. Na základě tiché dohody nemluvili o tom, co se stalo. Ještě ne. Časem všechno proberou, ale prozatím to odsunuli stranou.

„Máš talent, Lafayetteová.“ Owen zhltl poslední kousek omelety.

„Taky myslím.“

„Dneska večer ho můžeš nechat odpočívat. Co kdybych přivezl něco z vesnice?“ zeptal se Trey.

„Vůbec se neurazím,“ ujistila ho Cleo. „Aspoň budu mít víc času na malování, jen co se rozhodnu mezi melancholickými vodovými barvami a dramatickým olejem.“

„Jak se rozhodneš?“ zajímal se Owen.

„Z momentálního popudu.“ Upřela na něj svoje jantarové oči. „Ráda žiju impulzivně.“

„Já jsem zase ráda, že sis vzala přes léto volno, abys mohla malovat sama pro sebe.“ Sonya zvedla hrnek s kávou a opřela se. „A na podzim budeš mít velkou výstavu v galerii Bay Arts.“

„To ještě uvidíme, ale uspokojuje mě to. Na podzim se vrátím k tomu, co mě živí, a začnu zase ilustrovat. Jo, zapoměla jsem ti říct, že jsem dostala moc milou zprávu od Burta Springera. Děkoval mi, že jsem mu poslala výtisk nejoblíbenější knihy jeho vnučky s mým a autorčiným podpisem.“

„Burt je hodný člověk. Jsem ráda, že s ním zase pracuju. Já nežiju ani nepracuju impulzivně, ale práce na volné noze mi rozšiřuje obzory. Před rokem bych si vůbec nedokázala představit, že budu řídit vlastní grafickou firmu.“

„A skvěle.“

Zazubila se na Treye. „Jo, jde mi to. Nedokázala bych si to představit, ani fakt, že budu bydlet v obrovském, nádherném viktoriánském domě s duchy na pobřeží Maine. Že poznám svého nejoblíbenějšího bratrance,“ dodala a mávla hrnkem Owenovým směrem, „ani že budu s tebou, právníkem z třetí generace, který pro mě bude vyzvedávat večere a říkat mi, že jsem skvělá.“ Sonya zavrtěla hlavou a vzdychla si. „Dobbová nemůže udělat nic, čím by to změnila. A nezastaví nás. Cleo už to říkala a měla naprostou pravdu. Přinášíme do sídla světlo a život. A taky v tom budeme pokračovat.“

„Polovina roku není příliš brzy na to, abychom začaly plánovat velký vánoční mejdan,“ poznamenala Cleo.

Sonya na ni namířila prst. „Ne, to není.“

„A jáje, zase budeme muset stěhovat nábytek.“ Owen vstal. „Musím vyrazit, ale nejdřív umyju nádobí. Molly má nejspíš taky za sebou těžkou noc.“

Cleo se zvedla s ním, položila mu dlaně na tváře s jednodenním strništěm a dlouze ho políbila.

„Jsi tvrdý chlapík, Owene, ale máš dobré srdce. Tak. Sice už vyšlo slunce, ale pokud jde o mě, já jdu zpátky do postele.“

„Po snídani a kolika...? Dvou hrnkách kafe?“

„Když je Cleo připravená jít spát, nic jí v tom nezabrání,“ řekla Sonya Owenovi.

„Na rozdíl od mé kamarádky, která, ačkoliv ještě není ani šest ráno, půjde pracovat.“

„Mám hodně úkolů a musím uspokojit hodně lidí.“

Z tabletu zahráli Johnny Cash a June Carterová Cashová „Nemarněme čas“.

„V téhle písničce nejde o práci.“ Owen z náhlého popudu chytil Cleo, zaklonil ji a políbil, o nic méně nadšeně než předtím ona jeho.

„No, jestli máš chuť na tohle.“

„Na to mám chuť pořád, ale Jones a já taky máme hodně úkolů a musíme uspokojit hodně lidí.“

„Připište na seznam i mě.“ Trey se zvedl. „Pomůžu Owenovi, vezmu Mookieho a pojedeme. Osprchuju a převléknu se u sebe. Přivezu večeri. Nějaká přání?“

„Mám ráda překvapení,“ mrkla na něj Sonya.

„Budiž.“

Vzala jeho obličej do dlaní a zahleděla se do jeho tmavomodrých očí. „Zvládla bych to bez tebe, ale jsem moc ráda, že jsem nemusela.“ Objala ho a na chvíli se k němu přitiskla. „Opravdu moc ráda.“ Políbila ho. „Půjdu se obléknout a dám se do práce.“

„Zavolej, jestli mě budeš potřebovat.“

„Zavolám.“

„Než půjdu do postele, pustím Yodu a Pye na pár minut ven. Za chvíli se všichni přesuneme nahoru.“

Jakmile Cleo otevřela dveře, psi i kočka se samozřejmě vyřítli ven. Cleo se na chvíli zastavila na prahu. „Zdá se, že bude krásný den na malování v plenéru. Sonya bude v pořádku,“ dodala, aniž by se přestala dívat na trávník, na zahradu i na les za ní. „Je rozhodnutá, že to dovede do konce, a když se Sonya k něčemu rozhodne, je hodně těžké ji zastavit.“

Otočila se zpátky. „Proto zůstávala s Brandonem přes všechny pochybnosti o svatbě s ním. A když ho přistihla, jak dovádí v Sonyině vlastní posteli s její sestřenkou?“ Cleo luskl prsty. „Hotovo. Kdyby se kál, možná by mu odpustila, ale nikdy by se k němu nevrátila. Používám toho kretěna jenom jako ilustrativní příklad, abyste si o ni nedělali takové starosti. Ona se nejen nevzdá, ale když ji zatlačíte do kouta, začne se bránit. Tahle noc byla chyba.“

Cleo ukázala nahoru, směrem ke Zlatému pokoji a Hester Dobbsové. „Její velká chyba.“

„A pročpak?“ Owen přestal skládat nádobí do myčky.

„Musí zaplatit za to, co provedla těm sedmi nevěstám. Je potřeba ji zastavit. Ale to všechno se stalo v minulosti. I když Sonya prošla zrcadlem a viděla to na vlastní oči, už to proběhlo. V noci ale Dobbsová ubližovala těm, které jsme se všichni naučili mít rádi. Dělo se to teď, v současnosti.“

„Potřebovala jenom setřást smutek a znovu v sobě najít vztek.“

Cleo se na Treye usmála. „Znáš ji. Jenom říkám, jako člověk, který ji zná a má rád delší dobu, že se nezlomí. A nepřestane.“

„Někdy mi dělá starosti právě to.“

„Potřebuje tenhle dům a všechno, co v něm je – s jednou výjimkou –, stejně jako tenhle dům a všechno, co v něm je, potřebuje ji. Musím věřit, že máme na své straně světlo.“

„Uděláš pro mě něco? Dneska se drž někde poblíž.“

„To můžu. Než pojedete, pusťte Yodu a Pye zpátky domů, ano? Já se jdu dšpat do krásy.“

Na odchodu ještě pohladila Owena prstem po tváři.

Owen se za ní chvíli díval a pak potřásl hlavou. „Ta ženská mě dostala, se vším všudy a sakumprásk. A má pravdu, Treyi. Ve všem, co říkala.“

„Já vím. Zvládnu to. Ty taky.“

„Jo, já taky. Napiš mi, až budeš vyzvedávat večeri. Pojedu s tebou.“

Když Sonya vyšla po dlouhé, horké sprše z koupelny, Yoda na ni čekal v ložnici a na úhledně ustlané posteli ležely zkrácené legíny a volné tričko.

Sonya křečovitě sevřela ručník, do něhož byla zabalená, a potlačila slzy, které se jí draly do očí.

„Děkuju, Molly. To je pro dnešek přesně ta správná volba.“

Mladá irská hospodyně z dávné minulosti tu nadále sloužila a vykonávala různé domácí práce, jak Sonya pevně věřila, spíš z lásky než z povinnosti.

Stejně jako si Jack, chlapec, který zemřel, dřív než oslavil desáté narozeniny, hrál s Yodou, když se nikdo nedíval. A jako se Jerome staral o okolí domu a Eleanor o rostliny v zimní zahradě.

Jeich duchové – a další, u nichž Sonya neznala ani jména –, tu zůstávali a byli právě tak součástí sídla Ztracené nevěsty jako dřevo a sklo.

Sonya měla pocit, že je musí ochránit, i všech sedm nevěst. Astrid, Catherine, Marianne, Agathu, Lisbeth, Clover a Johannu. To pro ně, ještě víc než pro sebe a pro Cleo, udří tenhle dům.

Nadále bude Pooleovým sídlem, jímž byl od samého začátku.

Pro ně tu zůstane, jak si pomyslela při oblékání, bude pracovat, bojovat, nějak získá zpátky těch sedm ukradených prstenů a zlomí kletbu.

Jestli se kvůli tomu bude muset probouzet ve tři ráno – v hodinu, kdy Hester Dobbsová kdysi skočila ze zídky nad mořem, aby zpečetila kletbu –, pak se bude probouzet ve tři ráno. Bude-li třeba opět projít zrcadlem a stát se svědkem další hrůzy, pak opět projde zrcadlem.

A najde způsob, jak stáhnout ty prsteny z prstů mrtvé čarodějnice.

Ještě neměla suché vlasy, ale sepnula si je do ohonu. Jestli se s ní někdo bude chtít spojit videohovorem, inu, měla ve stole make-up pro případy nouze.

Vykročila z pokoje a Yoda vyskočil na nohy, aby ji následoval přes salónek do dlouhé chodby. Všimla si, že dveře do Cleina pokoje jsou pootevřené, aby Pye mohla chodit dovnitř a ven, jak se jí zlíbí.

Jelikož znala svou spolubydlící z koleje opravdu dobře, očekávala, že Cleo vydrží spát skoro do poledne.

Přála si, aby sama dokázala totéž.

Místo toho se vydala k opačné věžičce a knihovně, kde si zřídila pracovnu.

Podívala se na nástěnku a pokračovala ke stolu obrácenému čelem k širokým dveřím.

Ted' je tu klid a ticho, pomyslela si, když si Yoda zalezl pod stůl, aby jí dělal společnost. Doléhalo k ní šumění vln narážejících do skal a okny se dovnitř linula záře ranního slunce. Xena, africká fialka, kterou jí Cleo věnovala hned první den společného bydlení na koleji, stála na okně a její růžové květy vpíjely životadárné paprsky.

Zde, ve dvoupatrové knihovně, ji obklopovaly knihy, krása a minulost.

Nacházela tu inspiraci a očekávala, že tak tomu bude i nadále. Odváděla tady dobrou práci a nemohla žádat o nic víc.

Tuhle místnost, tenhle dům i všechno v něm – spolu s absurdním množstvím peněz, díky nimž mohla žít a dělat

práci, jakou chtěla – měla, protože se Collin Poole rozhodl, že vše odkáže dceři svého dvojčete.

Takový život jí dopřála jeho smrt a Sonya na to nikdy nezapomene.

Zapnula počítač.

Začne e-mailý – přečte je, odpoví na ně. Provede několik změn a aktualizací u stránek, na nichž pracovala dřív, a přesune se k současným zakázkám.

Pak si ale přitiskla prsty k očím.

„Bože, Clover, musím to říct a doufám, že mě vyslechneš. Je mi moc líto toho, čím tě nutila procházet. Je mi to líto u všech, ale nejvíc u tebe. Zabila tě a Charles pak spáchal sebevraždu. Neukradla ti jen prsten, ale i všechny další dny. Domov, který jste si tu s Charliem chtěli vybudovat. Obrazy, které chtěl namalovat, zahradu, kterou jste chtěli osázet. A všechny děti, které jste mohli mít.“

Sonya se zhluboka nadechla. „A když jsem v noci slyšela, viděla a cítila, jak se to všechno děje znovu, svíralo se mi srdce. Kdyby se vám – od Astrid po Johannu – nic z toho nestalo, nebyla bych tady. Neměla bych tohle. Nedokážu změnit minulost, ale přísahám, že najdu způsob, jak to napravit. Ať to stojí cokoli, napravím to, pro vás všechny. Kvůli tobě. Jsi matka mého otce. Jsi moje rodina. Napravím to, pro svou rodinu.“

Tablet zahrál „Neviditelné pouto“ Taylor Swiftové.

Sonya zamáčkla slzu a v duchu si slíbila, že bude pro dnešek poslední.

„Jo, máš úplnou pravdu. Svazuje nás k sobě. Nás všechny. A slibuju, že ho nepřeruším. Hraj dál, ano? Cokoli chceš. Myslím, že hudba nám oběma pomáhá.“

A když se teď konečně úplně uklidnila, otevřela první e-mail a pustila se do práce.

2. KAPITOLA

První přestávku si Sonya udělala, když do knihovny vešla kočka, posadila se a zahleděla se na ni.

„Už je čas na vyvenčení? No, když naučíte kočku, aby si říkala, že ji máte pustit ven, kdykoliv potřebuje, musíte v tom pokračovat. A hodilo by se mi doplnit hladinu kofeinu. Tak pojďte, děti.“

Sešla dolů a pustila Yodu a Pye před dům. Sama zůstala chvíli stát na slunci a dívala se na moře a lodě, jež ho brázdily.

Potom se vrátila do kuchyně, vzala si colu a vyhlédla ze zadních dveří na trávník, zahradu a hustý zelený les.

A otočila se, když uslyšela kroky.

„Vstala jsi jen o dvacet minut dřív, než jsem odhadovala. A vidím, že jsi plně oblečená a upravená. I když jsi zatím neměla kafe.“

Cleo – v klobouku se širokou krempou, zkrácených kalhotách a volném tričku – postavila sadu výtvarných potřeb, skládací stojan a stoličku.

„Pořád mám v těle zbytky kafe od absurdně časně snídaně.“ Naplnila si láhev vodou. „Yoda a Pye mi můžou dělat společnost. Jestli se budou chtít vrátit dovnitř, pustím je.“

„Dobře. Venku je nádherně, takže se jim tam může líbit. Jak ses tedy rozhodla? Dramatický, nebo melancholický obraz?“

„Já vím, že bývám většinou nastavená spíš na drama, ale mám pocit, že dnešek si žádá něco spíš snového.“

„Pro dnešek jsme zažily dramat až až.“

„To je další faktor. Tak zatím.“

Sonya jí otevřela dveře. „Užij si to.“

„Neboj, užiju – a každou minutu.“

Sonya popíjela colu a dívala se, jak její kamarádka odchází k pergole. Yoda na ni začal skákat a Pye k ní ladně dokráčela, aby ji přivítala.

Sonya si pomyslela, že to tu vypadá jako dokonale klidné místo za dokonale klidného dne. Nikdy byste neuhodli, jaké pomstychtivé zlo se tu skrývá.

„Ale já to vím,“ zamumlala.

Prošla tichým domem do knihovny, kde hrála hudba.

Posadila se a otevřela další soubor.

V polovině odpoledne se jí začaly zamlžovat myšlenky.

„Možná si potřebuju udělat na hodinku pauzu a jít na čerstvý vzduch.“

Vzhledem k tomu, že na obloze zářilo slunce, vzala si tmavé brýle a kšiltovku. *Tahle čepice není tak romantická a sexy jako Clein klobouk*, pomyslela si, zatímco prostrkovala ohon otvorem vzadu, *ale splní účel*.

Vyšla hlavním vchodem a zamířila k zídce nad mořem. Vál dost silný vítr, aby jí rozhoupal ohon a vyhnal z její mysli mračna. Zároveň čeřil hladinu, takže se lodě v zátoce houpaly na vlnách a příboj tříštící se o skály zněl jako dunění bouře.

O něco dál od břehu zahlédla záblesk a vzápětí uviděla, jak nad hladinu vyskakuje hejno delfínů.

Věděla, že se jí úplně a nevratně změnil život – už toho zimního dne v Bostonu, kdy jí na dveře zaklepal Oliver Doyle II., aby jí oznámil, že strýc, o němž vůbec nevěděla, jí odkázal tohle všechno.

A ještě víc.

Chtěla tenhle velký, nádherný dům a všechno v něm – včetně duchů – víc, než si kdy dokázala představit.

Otočila se a podívala se na něj: jak pevně tu stál, jak pohádkově vypadal. A všimla si otevřených oken.

Molly větrá, pomyslela si s úsměvem. Nebyla sama, kdo byl odhodlaný pečovat o sídlo Ztracené nevěsty a bránit ho.

Věřila, že jediný způsob, jak dělat přesně to, je prostě žít a přijímat, co přichází.

Obešla dům k zahradě, kterou na jaře vysázely. Teď v létě všechno bujně rostlo. Vítr se tu zmínil v teplý vánek provoněný květinami.

Kočka ležela na střeše viktoriánské psí boudy – i s věžičkou –, kterou Owen postavil pro Yodu. Ten teď protáhl svoje válcovité tělo a obě zvířata se k ní připojila. Společně pokračovali dozadu, kde malovala Cleo.

Na plátně se kolem pergoly ovíjely větve vistárie a jejich konce visely dolů jako květnatá obdoba fontány. V pozadí se táhl zelený les jako tajemství zahalené do mlhy. Pod vistárií ležely opadané květní lístky.

Nad tím vším se klenula obloha, tak modrá a čistá, až to člověka bralo u srdce.

„Cleo,“ vydechla Sonya.

„Zasněná atmosféra se povedla.“

„Je to nádherné. Úplně se mi z toho stáhlo hrdlo.“

„Až pořádně rozkvetou hortenzie, taky je namaluju. Ve stejném stylu. Nejdřív záhon, kam jsme postavily sochu bohyně. A myslím, že i pár menších obrazů jednotlivých rostlin. Každopádně myslím, že jsem skoro hotová.“

„Snídaně byla už hodně dávno. Připravím svačinu.“

„Tu bych si dala.“

„Prima. Zavolám, až bude. Můžeme se najíst na terase.“

Kočka i pes ji následovali dovnitř a dychtivě sledovali, jak připravuje na talíř ovoce a sýry.

„Taky dostanete baštu.“

Když přidala sklenice s ledem a džbáněk limonády, shora k ní dolehlo trojité prásknutí dveří připomínající výstřely.

Sonyin mobil zahrál písničku „Hrubián“ od Magic!

„Jo, to ona je. Ale my se nenecháme šikanovat.“

Položila na tácek psí suchar a hrstičku kočičích pamlsků a zvedla ho. Když vykročila ke dveřím, otevřely se před ní.

„Díky.“

Vyšla ven a dveře se za ní zase jemně zavřely.

Je tu hodně dobře, pomyslela si. Mnohem víc než zla.

Postavila všechno na stůl a nadechla se, aby zavolala Cleo, ale ta už balila malířské potřeby.

„Dobře sis to načasovala. Ta mrcha mlátí dveřmi.“

Cleo cestou k terase vylovila z kapsy tmavé brýle. „Musí ji neskutečně štávit, když vidí, jak obě pracujeme a užíváme si to. A páni, vážně jsem si to užila.“

Odložila všechny věci, posadila se a dlouze, spokojeně vydechla. Nebesky modré nehty, které svítily z Cleiných sandálů, Sonye připomněly, že sama si už hodně dlouho nenechala udělat pedikúru.

„Na konci léta už mi bude chybět ilustrování a začnu se poohlížet po nějaké zajímavé a zábavné zakázce. Ale zatím je tohle pro mě přímo ráj.“

Vzala si keks a položila na něj kousek camembertu.

„Svačina na terase za dokonalého letního odpoledne taky zrovna nestojí za houby.“

„To ne.“ Cleo zvedla sklenici, kterou jí Sonya naplnila limonádou. „Na víc takových dnů.“

„Mnohem víc.“

„Vypadá to, že Jack mu taky nedokázal odolat.“

Sonya se narovнала. „Ty jsi ho viděla?“

„Ne, ale byl tady venku. V jednu chvíli kolem mě proletěl míček a za ním upaloval Yoda. Když jsem se ohlédla – a trvalo mi pár vteřin, než mi došlo, co se to právě stalo –, nic jsem neviděla. A nějakou dobu, ačkoliv nevím přesně jak dlouho, jsem slyšela Yodu pobíhat a zaslechla jsem i Jackův smích. Bylo to strašidelné, ale zároveň...“

„Ses musela usmívat.“

„Přesně tak. A ovládla jsem se, abych se zase neotočila, protože zjevně není připravený, aby ho někdo viděl. Ale máme tady dítě, které zemřelo před víc než sto lety – hraje si na zahradě se psem a směje se. To vypovídá hodně o tom, co tu děláme.“

Sonya ochutnala pepřový sýr. „A proč jsme tady. Nejen já. Ano, leccos se tu dělo už před tím, než ses přistěhovala a než tu začali trávit noci Trey s Owenem.“

„Ale od té doby události nabraly větší spád.“

„Strídají se rušnější a klidnější období, ale ano. Dobbsová zesílila a projevila se řada dalších duchů. Ze začátku jsem si to odmítala připustit. Myslela jsem si, že mi přeskakuje, když jsem nacházela ustlanou postel, umyté nádobí, když mi Clover pouštěla hudbu a tak dále.“

„Ty portréty v komoře.“

Bylo to obrovské překvapení, pomyslela si Sonya a napila se limonády. A taky obrovská radost, když začaly v komoře u ateliéru nacházet zarámované portréty nevěst.

„Některé od Collina, některé od táty. A teď jsme dospěly k Marianne Pooleové. K třetí nevěště.“

„Když jsem vstala, zašla jsem se tam podívat. Catherine tam zatím nebyla.“

„Ale jednoho dne otevřeme dveře komory a najdeme ji tam. A jestli má Owen pravdu, bude zbývat ještě jeden portrét. Astrid. Druhý portrét Astrid. Ten ve vstupní hale nepatří k sérii.“

„Nejen to.“ Cleo zvedla malinu. „Za prvé, Owen má pravdu. Ale k důvodům, proč ji má, patří i to, že ji musí namalovat jeden z nich. Tvůj strýc nebo táta, a ten obraz pak musí viset u ostatních šesti nevěst.“

„Vím – nebo prostě musím přijmout –, že je najdeme, až nastane správný čas. A mezitím... Uvažuji o prohledání celého domu, což vzhledem k jeho rozměrům a všem skříním, zásuvkám a truhlám, které v něm jsou, může trvat roky.“

„Pomůžu ti.“ Cleo odlomila větvičku hroznového vína a začala si vkládat do úst jednotlivé sladké, natrpklé plody. „To přece víš. Taky můžeme naverbovat chlapy, čili budeme čtyři. Co hledáme, Son? Myslíš, že takhle najdeš ty prsteny?“

„Ne, to by bylo moc jednoduché. Navíc víme, že je nosí Dobbsová, všech sedm. Ale možná, pokud budeme hledat dost pozorně, najdeme...“

„Nějakou stopu?“

Sonya se musela sama sobě zasmát. „Zní to jako ze *Scooby-Doo*, ale ano. Ten dům, to zrcadlo, zdejší obyvatelé – současní i minulí – nám poskytují další a další dílky skladačky. Možná najdeme něco nového a přijdeme na způsob, jak ji sestavit.“

„Opakuju, můžeš se mnou počítat. Tenhle dům je plný pokladů, a kdykoliv se v něm vydáme na průzkum, najdeme něco úžasného. Jenže.“

„Vytasíš na mě logiku, vid’?“

„Svým způsobem. Máme tu dům plný lidí, kteří tu žili a umírali přes dvě století. A Dobbsová během té doby kradla jeden prsten za druhým. Pokud by kdokoliv z nich věděl, jak ty prsteny najít a získat je zpátky...“

„Už by našel cestu, jak nám to sdělit.“

Clover zahrála U2 a jejich „Pořád jsem nenašel, co hledám“.

„To neznamená, že to nenajdeme ani my,“ řekla Sonya, „ale ano, máš pravdu, řešení mi jen tak nepadne do klína.“

„I tak se tu porozhlédneme. Jedna věc může vést k další. Vlastně navrhuju, abychom dojedly, pak si vybraly jeden pokoj a rovnou se do toho pustily.“

Sonya přejela očima rozlehlý dům. „Který?“

Cleo zamyšleně snědla další malinu. „Hlasuju pro Colliнову pracovnu. Byl poslední, kdo tu žil a zemřel, to je jeden důvod. Dospěli jsme k závěru, že jeho smrt byla nehoda. Nezemřel její rukou, jejím rozhodnutím, její ztracenou černou magií. To je druhý důvod.“

„Už jsem ho trochu procházela, ale nijak podrobně. Případá mi, jako bych mu vstupovala do soukromí, i když vím, že je to hloupost.“

Cleo ji pohladila po koleni. „Je to ohleduplné, ne hloupé. Prohlédáme to tam s úctou a respektem.“

„Ano, je to dobrý nápad, začít prakticky od současnosti a postupně se propracovávat do minulosti. A ty si zároveň uděláš lepší představu, jestli bys tu místnost chtěla používat jako svoji kancelář.“

„To je pravda. Takže?“

„Jdeme na to.“

„Uklidím si věci do ateliéru a sejďeme se tam.“

Sonya odnesla táč dovnitř, zakryla ho na později a prošla hlavní chodbou kolem bludiště místností ke Collinově pracovně.

Je to opravdu krásný pokoj, pomyslela si. Prostorný, s dobrým přirozeným světlem, s výhledem na zahradu z boku domu. Stál tady velký, nádherný starý stůl, jedno kvalitní kožené křeslo u něj, druhé pro návštěvníky. Police s knihami, památkami, fotografiemi. Zatím neměla to srdce čehokoliv se dotknout.

A obraz sídla s otcovým podpisem v rohu.

Jak často asi Collin hleděl na ten obraz a myslel na babiččinu krutost? Rozdělila osiřelá dvojčata, přinutila vlastní dceru, aby si jedno z nich vybrala a pak ho prohlásila za svoje.

Patricia Pooleová nikdy za svou krutost nezaplatila. Její dcera možná ano, když teď žila uvězněná ve světě vlastních bludů.

Jestli ale některá z nich měla ohledně prstenů nějaké odpovědi, zůstávaly mimo Sonyin dosah.

A tak začne samotným Collinem.

Posadila se k jeho stolu a udělala to, k čemu se dosud nedokázala přimět. Zapnula počítač a použila heslo, jež jí dal Treyův otec.

Cleo vešla se dvěma krabicemi.

„Napadlo mě, že tu můžou být nějaké listiny, které by měl dostat Deuce a jeho právní tým. Nebo jiné věci, které jim třeba budeš chtít předat.“

„Určitě. Zásuvky stolu jsou plné složek.“

„Tak začneme s nimi.“

„Tady platil účty. A vedl si pečlivé záznamy. Mám všechna jeho hesla.“ Poklepala na list papíru, který vytáhla z prostřední zásuvky. „Dala jsem si je sem, abych je měla po ruce, až se donutím k tomuhle.“

Cleo se posadila na podlahu a otevřela hlubokou zásuvku se složkami. „Všechno je nadepsané a srovnané podle abecedy. To, co mi připadne, že nebudeš potřebovat, dám do krabice, aby se na to ještě podívali Doyleovi.“

„Myslím, že vytisknu jeho záznamy, protože budeme muset smazat harddisk. Ten počítač bychom měly věnovat na charitu. Ani jedna z nás ho nebude používat.“

„Něco mě napadlo. Vymažeme harddisk, ano, ale třeba bychom mohly ten počítač odnést do jednoho salónku nahoře. Zařídit tam něco jako kancelář pro hosty, kterou by v případě potřeby mohl použít Trey, Owen nebo někdo z rodiny, když tu budou na návštěvě.“

Sonya našpulila rty a přikývla. „Obsadíme a využijeme další místnost. To je dobrý nápad.“

„Ale ten stůl zůstane tady. Je krásný. Jestli si tu přece jenom zřídím kancelář a ty budeš chtít přesunout tátův obraz...“

„Ne, byla bych radši, kdyby zůstal tady. Collin tu taky vyřizoval korespondenci. Elektronickou, obchodní, rodinnou – což samozřejmě často splývalo. A měl tady kalendář s narozeninami a výročími.“

Sonya do něj nahlédla a ucítila, jak se jí sevřelo srdce.

„Cleo, má tady moje narozeniny.“

„Myslel na tebe.“

„Ano. A jsou tu i mamčiny. A výročí svatby mamky s tátou. Myslel na nás všechny.“

„Jaký z toho máš pocit?“

Sonya se zamyslela a usmála se. „Příjemný. Je to příjemný pocit.“

„Správná odpověď. Son, složky s pojištěním domu, dokumenty k autu, spotřebičům a takové věci tu nechávám. Ale má tady papíry ke svému zdravotnímu pojištění, lékařům a zubaři – ty dám do krabice.“

„Ano. Cleo, má tady složku o mně.“

„O tobě?“

„O mém vzdělání, od školky dál, o domku, kde jsme spolu bydlely poslední ročník na škole, moje stáže, zaměstnání. Můj dvojdomek v Bostonu. Dokonce některé ze zakázek, na kterých jsem pracovala. Moje svatební oznámení. To, že jsem odešla z By Design a založila si vlastní firmu.“

A když uviděla Collinovu ručně zapsanou poznámku, zabolelo ji u srdce.

„Poslechni si tohle, Cleo. *Nový rok, nový začátek. Spojím se se Sonyou.* Zemřel, než to stačil udělat.“

„A myslel na tebe,“ zopakovala Cleo. „Sledoval, co děláš, ale nepůsobí to všetečně.“

„Ne, nepůsobí. Je mi moc líto, že se to odehrálo právě takhle. Nebyl sám. Nejen kvůli těm duchům. Měl i Doyleovy. Pořád měl Doyleovy.“

„Ale mohl mít i tebe a tvoji mamku.“

„Ano.“

„Zajímal se o tebe a tohle všechno ti odkázal nejen proto, že jsi byla dcera jeho dvojčete, ale podle mě i proto, že se mu líbilo, co u tebe viděl. Důvěřoval ti.“

„Tu a tam si zapsal další poznámky. Tak třeba k mému svatebnímu oznámení doplnil: *Mohla a měla by si vzít někoho lepšího.*“

Cleo se krátce, rozpustile zasmála. „Bod pro Collina.“

„A když jsem založila Visual Art, zapsal si: *Dotáhne to daleko.*“

„Ani v tomhle se nepletl.“

„Připadá mi, že když to teď vidím, poznávám ho o trochu líp. Víš ty co, Cleo?“ Otočila se na křesle a podívala se na svou kamarádku. „Líbil by se nám. Mně, mamce i tobě. Všechny bychom ho měly rády.“

„Son, vždyť my ho máme rády.“

„Máš pravdu. Tak dobře.“ Vydechla a otočila se zpátky. „Dobře. Musíme pokračovat.“

Prošly další složky a čas plynul. Po nějaké době Sonye něco došlo – zarazila se a opřela se v křesle.

„Za celou dobu, co jsme tady, se neozvala Clover. Probíráme se věcmi jejího syna, vlastně celým jeho životem, jednu složku po druhé.“

Tentokrát se hudba ozvala z hudebního salónku, ze starého gramofonu.

Cleo zvedla prst.

„Tuhle znám. Zpívává ji moje babička. *Bůh žehnej tomu dítěti*. Od Billie Holidayové. Podle mě tím myslí Collina a taky asi tvého tátu. Ale i tebe, Son.“

„Ale nechce být přímo tady, když to tu procházíme. A to je v pořádku. Dělán si o něm čím dál lepší, čistší obrázek, a tohle k tomu přispívá. V téhle složce je seznam neziskových organizací, kterým každoročně přispíval. Budeme v tom pokračovat.“

Strávily tím téměř dvě hodiny – četly, tiskly, třídily, ukládaly do krabic.

„I když si ten počítač necháme, stejně smažu harddisk. A teď k těm policím. Měly bychom taky všechno projít a ty se rozhodni, co si tu budeš chtít nechat – jestli vůbec něco.“

„Trochu to tu upravím a možná přenesu pár věcí do jiných pokojů, ale moc se mi líbí ten mosazný sextant i ty staré hodiny s teploměrem a barometrem. Pravdou je, že je mi Collin sympatický a líbí se mi, když kolem sebe budu mít věci, které měl rád.“

Clover se rozhodla pro Halla a Oatese a jejich optimisticou píseň „Plníš moje sny“.

Cleo poklepala na kapsu, v které měla mobil. „No, on rozhodně pomohl tomu, aby se plnily moje.“

Sonya ji objala kolem ramen a na chvíli měla pocit, jako by se propojily všechny tři.

„Mám další nápad. Tahle skříňka.“

„Je krásná. Budu ji používat, pokud ji nechceš přesunout někam jinam.“

„Ne, dokonale se sem hodí, ale teď je plná alb a ta jsou zase plná fotek nebo výstřížků z novin, případně vytisknutých

zpráv z internetu. Ještě jsem je všechny neprošla. Prozatím je někam uložíme, ale potom?”

Sonya přešla k vysoké, krásně vyřezávané skříňce a otevřela oboje dveře. Náhodně vybrala jednu krabici a postavila ji na stůl.

„Hodně momentek a některé formálnější fotografie. Pokud to dokážu posoudit, jsou tu snímky z řady desetiletí a zachycují několik generací.“

„Vsadím se, že je plánoval roztřídit.“ Cleo rozpráhla ruce. „Komu by se nelíbilo mít takový plán, až bude vhodná chvíle a až bude mít správnou náladu?“

„Přesně tak. V podkroví jsou další fotky. Některé můžeme vystavit. Projít je, vybrat ty nejlepší, od těch úplně nejstarších, které máme. A uděláme fotogalerii Pooleů a přátel.“

„To se mi líbí.“

Sonye v zelených očích zablýsklo odhodlání s příměsí vzdoru.

„A až nastane čas, použijeme Zlatý pokoj. Až vyženeme Dobbsovou, stejně ho nebudu chtít nabízet hostům. Bylo by to... Zkrátka nechci. Ale můžeme ho zasvětit fotkám a určitě tu najdeme ferrotypie a nejspíš i nějaké miniaturní portréty. Jestli některé členy rodiny nenajdeme na fotkách, třeba bychom mohly udělat reprodukce portrétů.“

„To je přímo geniální nápad. Nejdřív ten pokoj vykouřím bílou šalvějí. Třikrát. Pak ho uklidíme. Vybereme ze skladu věci, které tam budeme chtít dát, a zřídíme galerii. A proměníme tmou ve světlo.“

„Vím, že tu nežil, ale narodil se tady. Dám tam i fotky táty, když byl malý kluk, a jednu ze svatebních fotek rodičů.“

„Další geniální nápad,“ pochválila ji Cleo a Clover zároveň spustila „Jsi prostě nejlepší“ od Tiny Turnerové.

„Odneseme pár těch krabic do jídelny. Tam je větší stůl.“ Sonya vytáhla další. „Nalijeme si víno a začneme s výběrem. Ty, o kterých si budeme myslet, že bychom je mohly použít, dáme do jedné krabice, zbytek do druhé.“

„Jsem pro, zvlášť pro to víno. Ale nepoznáme všechny, kdo na těch fotkách budou.“

„Ty, u kterých si nebudeme jisté, dáme do první krabice. Možná je pozná Owen, Deuce nebo některý ze starších pooleovských bratranců.“

„To je hodně dobrý plán. A taky je to další pádná odpověď na události z noci.“

Když dorazili Trey s Owenem, měly Sonya a Cleo na stole rozložené fotografie, některé roztržené v krabicích, a právě si nalévaly druhou sklenku vína.

„Co to je?“ zeptal se Trey.

„Sonyin geniální nápad. Jen co vykopneme Dobbsovou, zřídíme ve Zlatém pokoji galerii Pooleových a přátel.“

„Podívej se na tuhle, Treyi.“ Sonya vylovila jednu fotografii z krabice snímků určených k vystavení. „To je tvůj táta s Collinem, odhaduju, že kolem dvacítky. Jsi mu hrozně podobný. Jsou někde na pláži.“

„A moc jim to sluší,“ dodala Cleo, zatímco se Trey zubil na fotografii. Collin a Deuce na ní stáli v plavkách na písčném pruhu před oceánem.

„Dřív o tom mluvili. Ten snímek určitě vznikl, když chodili na vysokou školu a jedno léto jeli na Outer Banks – aspoň myslím. Chtěli se naučit surfovat, a i když se jim to nepodařilo, královsky se bavili.“

„Nejspíš ještě nemáte tušení, kolik fotek v tomhle domě najdete.“ Owen se rozhlédl po těch rozprostřených na velkém stole. „Jak daleko do minulosti se vracíte?“

„Až k Arthuru Pooleovi.“

Owen se poškrábal na bradě. „Uvědomujete si, že tenkrát ještě nebyly foťáky?“

„Ale dělaly se miniportréty a já se vsadím, že nějaké najdeme. Pak taky existovaly ferrotypie. Ale budeme potřebovat, abyste nám pomohli s určováním, kdo je kdo.“

Owen pokrčil rameny. „Pomůžu, kde budu moci, ale ne, dokud se nenajím. Máme humří rolky.“

„Vynikající volba.“ Cleo vstala. „Měli bychom se najíst venku na terase. Co jste k nim vzali?“

„Bramborový salát,“ odpověděl Trey, „letní salát a na naléhání naší oblíbené šéfkuchařky citronové řezy.“

„Bree svojí práci opravdu rozumí.“ Cleo prošla kolem Treye a pohladila ho po tváři. „Kde je zbytek naší rodinky?“

„Všichni jsou venku. Včetně kočky.“ A Owen, jelikož se nehodlal spokojit s pohlazením po tváři, si ji přitáhl a políbil ji na ústa.

„Hmm, když máš takový hlad, můžeš mi pomoci s prostíráním venku.“

„Skvěle se u toho bavíme.“ Sonya se zvedla, objala Treye a políbila ho. „Taky jsme začaly – tedy, až po práci – procházet a vyklízet Collinovu pracovnu, aby ji mohla využívat Cleo.“

„To je dobře.“ Odvedl ji do kuchyně a donesl dvě piva – jedno pro sebe, druhé pro Owena.

„Doufám, že si to budeš pořád myslet, i když ti povím, že máme připravenou slušně velkou krabici listin, u kterých si nejsme jisté, co s nimi, a rozhodly jsme se je svěřit Doyleovým jakožto právníkům.“

„To je v pořádku. Podíváme se na ně.“

„Prošla jsem jeho složky na počítači. Povím ti o nich při večeři. Z větší části to jsou samé milé, příjemné věci a Owen by je měl taky slyšet. Ale až skončíme, smažu harddisk a v jednom salónku zřídíme kancelář pro hosty. V případě potřeby ji bude moci využít každý, kdo tu bude přespávat.“

„To je taky dobře.“ Zadíval se na ni a napil se piva. „Měly jste napilno.“

„Dneska jsem se potřebovala něčím zaměstnat. A třídění fotek, plánování, co s nimi... Jak Cleo trefně podotkla, je to další pádná odpověď na to, co v noci předváděla Dobbsová.“

„Víš, co je jedna ze zdánlivě nekonečného seznamu věcí, které se mi na tobě líbí?“

„Jen mi to pověz.“

Pohládl ji po ohonu, který mu barvou připomínal hustý javorový sirup.

„Vždycky se zvedneš na nohy. Kdykoliv tě něco srazí na kolena, vždycky se zvedneš a jdeš dál.“

„A to jsem si myslela, že se mě chystáš pochválit za vytříbený vkus a okouzlující osobnost.“

„Ty jsou taky na seznamu.“

A podíval se na ni tak, až jí z toho poskočilo srdce.

Do kuchyně vrazil Owen. „Krabice na jídlo s sebou jí nestačí. Požaduje talíře a další serepetičky.“

Vyndal z kredence talíře a zarazil se, protože si právě všiml atmosféry v místnosti. Přenesl pohled z jednoho na druhého. „Co se děje?“

„Jenom obdivuju Sonyu.“

Kouzlo okamžiku tím bylo narušeno a Sonya se rozverně usmála. „Měl bys vzít i servírovací lžice. Jelikož mluvíme o Cleo, bude chtít i nějakou pikantní omáčku.“

A protože ji znala, Sonya vytáhla i látkové ubrousky.

Zatímco seděli venku na teplém večerním vánku a pochutnávali si na hostině, Sonya a Cleo je seznámily s tím, co během dne dělaly.

„Takže když jsem skončila s prací a Cleo domalovala nádherný, zasněžený obraz vodovkami, rozhodly jsme se, že se pustíme do Collinovy pracovny.“

„Slyšel jsem.“ Owen se zakousl do humří rolky.

„Sonya procházela počítač a já zásuvky u stolu. Tvůj strýc byl pečlivý a pořádkumilovný muž.“

„Byl to výtvarník, jistě, ale taky podnikatel. Pečlivost a pořádkumilovnost jsou obecné vlastnosti většiny Pooleů.“

„Pro něj to rozhodně platilo. Měl ve složkách dokumenty ke všem spotřebičům v domě, veškeré elektronice, bojlerům,

sporáku – data nákupu, návody k obsluze. Pokud něco potřebovalo opravit, Collin to zaznamenal.“

„To je přece úplně normální,“ poznamenal Owen.

Sonya se smíchem zavrtěla hlavou. „Cleo si žádné takové záznamy nedělá.“

„K čemu potřebuju návod k obsluze, když si v případě poruchy stejně pozvu opraváře? A když to někdo opraví, je to prostě opravené. Ale znám Sonyu a nic z toho jsem nevytrídila.“

„K souborům v počítači. Byla tam jeho korespondence. Vytiskla jsem e-maily, u kterých jsem měla dojem, že by je někdo mohl chtít uchovat, nebo které pro mě měly sentimentální hodnotu. Vedl si složku o mně. Nevypadáš překvapeně,“ dodala směrem k Treyovi. „Věděl jsi o tom?“

„Tušil jsem to. Od otce jsem věděl, že se o tebe zajímal. A jako pečlivý, pořádkumilovný člověk by si na tebe zavedl speciální složku. Vadí ti to?“

„Ne. Měla jsem z toho pocit, že kdybych to potřebovala, naléhavě potřebovala, zasáhl by a pomohl by mi. Tu a tam připojil nějakou poznámku a ty mi připadaly... roztomilé. Měl i složku s každoročními příspěvky na charitu a já v tom chci pokračovat. Můžeme je dál posílat jeho jménem?“

Trey jí dojatě položil dlaň na ruku. „To se dá zařídit.“

„Výborně. To všechno nás přivedlo k fotkám a pak už jste přijeli vy.“

„Ta pracovna se mi líbí,“ dodala Cleo. „Zatím jsem ji nepoužívala, protože jsem nevěděla, jestli z toho budu mít dobrý pocit. Ale po čase, který jsem tam dneska strávila, ho mám. A je lepší, když nemíchám obchodní a praktické záležitosti s uměním. Pak v nich mívám nepořádek.“

„Nepovídej.“

Cleo loupala očima po Owenovi. „Moc legrační.“

„Kdybys nebyla aspoň trochu bordelářka, byla bys úplně dokonalá. Dokonalou partnerku chce jenom hlupák. A to já nejsem.“

Cleo zvedla sklenku s vínem a napila se. „Kupodivu to vyznělo romanticky. Každopádně jsme prožily zatraceně pěkný den.“

„Nezmohla se na nic víc než jedno zapráskání dveřmi.“

„V druhém patře taky trochu zatřásla stěnami.“ Cleo mávla rukou, jako by odháněla komára. „Čajíček.“

„Nikdy nebude silnější než vy dvě.“ A jelikož tomu Trey stoprocentně věřil, pozvedl pivo v přípitku. „Podlejší ano, ale ne silnější. Každý den ji vytlačujete víc a víc. Když tu takhle sedíme, u dobré večere, se psy a kočkou... na takových věcech záleží.“

„I na tom, že jste si prošly Collinovu pracovnu,“ doplnil Owen. „Bylo potřeba to udělat. Ten stůl zbožňoval – a jak by taky ne? Je z mahagonu a vyrobený na zakázku pro jednoho z Pooleových – takhle z hlavy si nepamatuju pro kterého, ale někdy ke konci devatenáctého století. A je v dokonalém stavu.“

Zvedl pivo, aby se napil, ale ještě se zarazil. „Ten si necháš, ne? V té pracovně.“

„Bojíš se, že ho budeme chtít přestěhovat, protože nejspíš váží aspoň tunu?“

„Já ano,“ odpověděl Trey okamžitě. „I moje záda.“

„To taky, ale hlavně – no tak, je prostě úžasný. Hodí se k té místnosti a k jejímu účelu.“

Cleo vyklenula obočí, upřímně pobavená Owenovým zápallem. „V tom případě tě jistě potěší, že si myslím totéž. Na první pohled jsem si ho zamilovala. Takže teď mám dva nádherné stoly. A tenhle nebudete muset vláčet po schodech.“

„Dobře. To je dobře.“ Ale nespouštěl svoje zelené oči z jejích jantarových. „A ta jakobínská skříňka?“

„Ta tam taky zůstane.“

Konečně se uvolnil natolik, aby se znovu napil piva. „To je správné rozhodnutí.“

„Podívejte se na to.“ Trey kývl k trávníku, kde už zase – po krátkém odpočinku – pobíhali psi. „Právě jsem viděl, jak ta kočka vyskočila Mookiemu na záda.“

„Chce se projet,“ zazubil se Owen. „A Mookieho to baví právě tak jako ji.“

Cleo se smíchem přihlížela. „Jako by řekla: *Nesvezeš mě, chlapáku?* A on souhlasil.“

3. KAPITOLA

Jestě chvíli se zdrželi nad citronovými řezy a cappucciny a pak se přesunuli do jídelny.

Díky Owenovi a knize o historii rodiny Pooleových, kterou Deuce sestavil pro Collina, se jim podařilo zjistit totožnost části osob na fotografiích.

„Těmhle si nejsem jistý. Většina z nich žila předtím, než jsem se narodil. Clarice nebo Connor jich poznají víc. Možná Mike,“ dodal zamyšleně. „Ale nejdřív zkusím Clarice. Ta se o tyhle věci zajímá víc.“

„Mohla bych ji pozvat, ať je projde tady. Ale je tu hodně krabic, takže to nebude rychle hotové.“

„Bude lepší, když mi dáš jednu nebo dvě krabice a já jí je odnesu. Ona se k nim časem dostane. Vtáhne ji to.“

„Není žádný spěch. Přinesu další krabici,“ rozhodla se Sonya. „Jestli dotřídíme tyhle. Do jedné budeme dávat ty, které známe, do druhé ty, které bychom rády zarámovaly a vystavily, ale nevíme, kdo na nich je, a ty jí můžeš odnést. Do třetí krabice půjdou snímky, které nehodláme použít.“

„Pooleovsky výkonné,“ poznamenal Trey.

„Nemůžu si pomoci.“

„Jednu můžeš dát i mně, ať se na ně podívají moji rodiče.“

„To by bylo skvělé. Nakonec bych ráda zjistila jména všech, ale začneme takhle. Dojdu pro tu krabici.“

Když Sonya vešla do Collinovy pracovny, aby přinesla další krabici, které tu vyskládala na stůl, jedna stála dál od

ostatních. A na ní ležela fotografie, na které Sonya poznala Johannu.

„Tak dobře, Clover, tahle bude další.“

Z mobilu jí zahrála písnička „To jsem nebyl já“.

„Jestli jsi to nebyla...“ Sonya zvedla fotografii. „Johanna? Možná. Ať tu byl kdokoliv, vezmeme ji jako další.“

Odnesla ji zpátky do jídelny.

„Clover – pořád mi pouští hudbu na mobilu.“

„A vybrala si Chucka Berryho,“ poznamenal Owen.

„To jsem sice nepoznala, ale pochopila jsem, co myslí tím *to jsem nebyl já*. Tahle krabice stála dál od ostatních a na ní ležela tahle fotka.“

„Johanna.“ Trey zvedl snímek. „Možná vám teď pomáhá i ona.“

„Nebo Collin,“ napadlo Owena.

„To je docela dobře možné.“ Cleo na něj namířila prst. „Jestli je Collin pořád tady – a jistěže je –, projevil by svůj názor. Nebo mi to tak aspoň připadá.“

„Ať to byl kdokoliv, chce, abychom pokračovali touhle krabicí.“

Sonya se posadila, otevřela víko a okamžitě uviděla další fotky s Johannou, s Johannou a Collinem, s Johannou, Collinem a Treyovými rodiči.

„Jé, tohle jsi ty, Treyi? Collin si tě opírá o bok?“

„Jo, rodiče mají tu samou. Johanna drží Annu a Collin mě. Muselo to být krátce před svatbou.“

„Ta rozhodně patří do naší galerie.“

Sonya zvedla štos fotografií a zalovila hlouběji v krabici.

„Moment! Ferrotypie, a ano! Zarámované miniportréty.“ Zvedla je a opatrně rozprostřela po stole. „To je... bože.“

„Sedm nevěst,“ doplnil Trey. „Budou tu všechny. A tyhle miniportréty tu nebyly, když jsme sepisovali inventář.“ Přejel po nich pohledem a zavrtěl hlavou. „Nebyly tu. To bych si pamatoval. Neprohlíželi jsme ty krabice nijak podrobně,

jenom jsme se podívali, že obsahují fotky, ale žádná takováhle krabice mezi nimi nebyla.“

„Možná to je stopa, Son, a možná taky ne, ale určitě je to velký objev a důležitý příspěvek do naší galerie.“

„Tady je Clover,“ zašeptala Sonya a zvedla jednu z fotografií. „Clover a Charlie ve svatební den. Tohle jsem viděla ve snu – viděla jsem je na téhle louce, jak tančí.“

„Vypadají šťastně. Mladě a šťastně,“ dodala Cleo.

A Clover zahrála Dylanovu „Svatební píseň“.

„Tu si zarámujeme. Pověsíme ji do galerie, ale ještě předtím ji dáme stranou se svatební fotkou Collina a Johanny a s každou další, kterou najdeme.“

„Jako třeba s touhle. To je Lisbeth, ne? Pátá nevěsta. Formální svatební snímek.“ Owen ho zvedl.

„Ano. Bože, dokonce i na fotce přímo září.“

„Já mám Agathu s Owenem. Velice formální fotografie. Pohledný pár,“ řekla Cleo. „A tady je další – druhé manželství, Owen a Moira. Musím říct, že oba vypadají spokojeně.“

„Já tu mám ferotypii,“ ozval se Trey. „Jsou na ní Marianne a Hugh Pooleovi.“

„A miniportréty. Catherine – druhá nevěsta. Není to portrét ze svatby, ale na jeho pořízení by ani nebyl čas, protože zemřela o svatebním večeru. A Astrid – tenhle portrét museli namalovat ještě před svatbou. Možná jako dárek pro Collina, protože vidíte dost z jejích šatů. Jsou to její svatební šaty. Máme je všechny. Všech sedm nevěst.“

„A další,“ doplnil Trey. „Další fotky. Na jedné stojí Clover před sídlem.“

„Jak s tímhle mužou ženy chodit?“ zabručel Owen. „Má břicho jako buben.“

„Máme páteře z ocele,“ odpověděla mu Cleo. „Na zemi leží sníh. Má ho i ve vlasech. A směje se.“

Clover zahrála „Kosmického Charlieho“.

„Neřekl bych, že název kapely Grateful Dead, Vděčný mrtvý, tu je použitý jako slovní hříčka,“ poznamenal Owen. „Skvělá písnička.“

„Ten snímek nemohl být pořízený moc dlouho před porodem dvojčat. Patricii Pooleové tyhle fotky unikly,“ poznamenal Trey. „Když se pokusila vymazat Clover a tvého otce z historie rodiny Pooleů, tyhle přehlédla. Nebo je přehlédl ten, koho sem poslala, protože sama do sídla odmítala vkročit.“

„Nevyloučím ji z galerie.“

„Nijak by mě neranilo, kdybys to udělala,“ řekl Owen.

„Nevyloučím ji, protože patří k rodinné historii. Je to ošklivá součást, ale patří k ní. Vystavím nicméně ten nejnelichotivější Patriciin snímek, jaký najdeme.“

Trey se na ni zazubil. „Umíš být pěkně podlá.“

„To si piš, že umím. Ale teď na to ani na ni myslet nebudu. Máme tu všechny nevěsty a já se pokusím najít vhodné rámečky pro fotky, které vybereme. Jejich fotky i fotky všech ostatních. A až ta čarodějnice bude pryč, pověsíme je a proměníme ten pokoj v něco dobrého, pozitivního a důležitého.“

V domě se přibouchlo několik dveří a lustr nad hlavami se jim zhoupl, jako by se do něj opřel prudký vítr.

Sonya jen vycenila zuby na strop. „Jo, mluvím o tobě. Vyženeme tě odtud, tak si na to zvykej.“

Trey jí znovu položil dlaň na ruku. „Může to chvíli trvat.“

„Nevím, jestli to bude dnes večer, příští týden, nebo třeba příští rok, sakra, ale vypadne odtud. A teď s těmi fotkami mám další cíl.“

„Budeš potřebovat nákres s rozměry,“ upozornil ji Owen. „Jakmile se rozhodneš, kolik jich chceš pověsit. Ty fotky mají různé velikosti i tvary. Budeš se muset rozmyslet, jak je rozvrhneš. A nakreslit si to.“

„Moje firma se nejmenuje Visual Art bez důvodu. To zvládnou. Ale ráda si vyslechnu vaše připomínky. Vás všech. A tím myslím opravdu všechny,“ dodala a mávla kolem sebe rukama, aby zahrnula celé sídlo. „Všechny návrhy jsou vítané.“

„Já jich budu mít fůru. Ale teď? Jdu nahoru.“ Cleo vstala a podívala se dolů na Owena. „Nechceš se připojit, chlapáku?“

Vykročila od stolu a rozesmála se, když Owen vyskočil, zvedl ji do náruče a odnášel ji pryč.

„Děláš ztraceně dobrou věc, Sonyo. A je opravdu moc důležité, že na takové věci myslíš.“

„Jsem jejich dlužníci.“ Sonya jemně přejela špičkou prstu po fotografiích. „Jich všech. Dokonce i Patricie. Kdyby se nezachovala tak, jak se zachovala, moji prarodiče by nezískali milovaného syna. Táta, mamka ani já bychom nežili v Bostonu. Možná bych se vůbec nenarodila, ale pokud i ano, vedla bych úplně jiný život. A já mám svůj život ráda. Takže jsem jejich dlužníci.“

Usmála se na něj. „Zítra projdu další věci a připravím jednu krabici pro Clarice a jednu pro tvoje rodiče. Neuvedomila jsem si, jak už musí být pozdě. Co kdybys šel se mnou nahoru a připomněl mi jeden z důvodů, proč se mi líbí můj život, přímo teď a tady?“

Probudila se ve tři hodiny, ale nic ji nepudilo, aby se někam vydala. Slyšela klavír, tichý pláč, šepot a vzdechy těch, kdo nemohli najít klid.

I když ji nezvalo zrcadlo, zvedla se do sedu. Trey ji vzal za ruku a Sonya mu ji stiskla.

„Jsem vzhůru,“ řekla mu. „Vím o sobě. Chci vidět Dobbsovou.“

Vstal s ní a společně došli ke dveřím na terasu.

Hester Dobbsová stála na zídce nad mořem. Černé šaty jí vlály v čerstvém větru od oceánu, stejně jako černé vlasy. Byla obrácená k moři jako každou noc po dobu více než dvou století.

Na zpečetění kletby, kterou seslala na sídlo a na budoucí nevěsty, zvedla ruce k obloze. A skočila.

„Cítí to?“ napadlo Sonyu. „Každou noc? Cítí, jak kolem ní vane vítr? Cítí ten pád a to, jak se její tělo tříští na skalách?“

Bolest, kterou to s sebou nese? Ten jeden okamžik nárazu a to, jak ji omývá studená voda?“

„Myslím, že cítí. Podle mě musí.“

„Musí?“

„Aby to všechno fungovalo, Sonyo, aby se tady dokázala udržet. Možná nebyla šílená, když kdysi dávno očarovala Collina Poolea. Možná byla jen zpola šílená, když zabila Arthura Poolea.“

Otočil se a postrčil Sonyu zpátky k posteli.

„Ale rozhodně byla šílená, když zabila Astrid a vyslovila svoji kletbu. A když se sem vrátila, aby ji zpečetila vlastní krví, nezbývala v ní už ani špetka přičetnosti.“

„Myslíš, že to chce cítit? Každou noc? Znovu a znovu?“

Lehli si do postele a Sonya se k němu přitiskla. „Jo, to si myslím.“

„Protože to ve svém šílenství vnímá jako sílu. Je to její volba, její krev. A díky ní zůstává v domě. V jejím šílenství na ničem jiném nezáleží. Nic jiného nemá. Musí být paní sídla, navždy.“

„Jenže žádnou paní sídla není.“ Jemně ji políbil na čelo – jeho prosté gesto jí připadalo konejšivé a zároveň jí dodávalo sebedůvěru. „A taky nikdy nebude.“

„Ne, nebude. Už je zase klid. V domě je ticho.“

„Dokážeš spát?“

„Ano.“

Sonya zavřela oči a odplula do spánku.

Když se ráno rozhodla, že si půjde zacvičit do domácí posilovny, zčásti za tím stála potřeba dodržovat rutinu, ale zčásti šlo o obyčejný vzdor.

A byla ráda, když ji Yoda i Pye chtěli doprovodit.

Když otevřela dveře pro služebnictvo, prošli jimi s ní. Všichni sestoupili ze schodů a Sonya se odvrátila od skladištních prostor i promítacího sálu a vstoupila do kvalitně vybavené posilovny.

Pomyslela si, že její strýc zařídil sídlo opravdu dobře – podle sebe, ale zároveň respektoval jeho historii.

„A přesně to se snažím dělat i já.“

Podívala se na police s činkami a pokývala hlavou.

„Musíme udržovat svaly v pohotovosti. Tenhle boj je sice spíš duševní než tělesný, ale všechno souvisí se vším, nemám pravdu? To aspoň pořád opakuje ten až moc energický a neskutečně nabušený trenér. Takže si dneska dám delší sestavu.“

Zapnula obrazovku, otevřela aplikaci, vybrala cvičební program.

„Padesát šest minut? Bože. Možná je to až moc ambiciózní plán pro...“

Ještě ani nedomluvila a od panelu se zvonky k ní dolehlo vyzvánění.

Zlatý pokoj.

„Jen si zvoň,“ zavolala. „Klidně si mrhej časem a energií. Já jimi mrhat nebudu.“

A pustila se do cvičení.

„Možná toho budu litovat,“ zahučela, „ale dám si tuhle dlouhou sestavu.“

O dvacet minut později, zalitá potem, toho opravdu litovala, ale pokračovala. Částečně, jak připouštěla, kvůli neustálému vyzvánění.

Po půl hodiny si udělala přestávku, aby se napila – měla žízeň jako velbloud – a otřela ze sebe pot. A uvědomila si, že zvonění ustalo.

Skutečnost, že vydržela déle než Dobbsová, jí pozvedla náladu. Znovu stiskla přehrávání, dodala si odvalu a dokončila sestavu.

Možná si pak na minutu musela se zasténáním lehnout na podlahu, ale dokončila ji.

Yoda se natáhl vedle ní. Kočka se stulila do klubíčka na vzpěračské lavici a dívala se na ni s mírným opovržením.

„Který z vás mi pomůže na nohy?“

Nikdo se nenabídl, a tak se Sonya sama zvedla do sedu a naordinovala si ještě deset minut protahovacích cviků.

Když vystoupala po schodech, aniž by u toho kulhala, považovala sama sebe za hotovou Amazonku.

Zašla si doplnit vodu do lahve a překvapilo ji, když v kuchyni našla Cleo, jak sedí u pultu s kávou a závinem.

„Dneska sis přivstala.“

„Zjevně ne tak jako ty. Ty ses sprchovala oblečená?“

„Dala jsem si posilovací sestavu.“ Sonya si položila dlaň na srdce, pořád trochu udýchaná. „Bylo to brutální. Ale ona pořád vyzváněla tím pitomým zvonkem. A nakonec se vzdala. Já ne.“

„To je moje Sonya. Já jsem naproti tomu vstala, protože mám chuť jen tak si zaplachtit. Co kdybys jela se mnou?“

„Kéž bych mohla, ale už tak budu ve skluzu s prací, protože hodlám strávit několik hodin ve sprše.“

„Jsi zodpovědná. Já trochu provětrám *Sirénu*. Na odpoledne hlásí bouřky, takže si zaplachtím hned po ránu, zastavím se nakoupit, vyřídím další pochůzky a vrátím se, abych ještě chvíli malovala v ateliéru, než se něco přizene.“

„Musím tě upozornit, že i tvoje rozhodnutí začít plachtěním je zodpovědné.“ Sonya usoudila, že si zaslouží odměnu, a tak otevřela lednici, aby si vzala colu. „Nebylo by zodpovědné mít tak nádhernou loď a neplachtit s ní.“

„Máš pravdu. Jsme rozumné holky. Mohly bychom si udělat holčičí večer, protože Owen i Trey potřebují pracovat. Mám plán.“

„Pověz mi o něm, než ze mě začne kapat pot a bude podě mnou loužička.“

„K večeri si dáme obří holčičí salát. Budeme pokračovat v třídění fotek. A pak si vezmeme obří horu soleného popkornu s máslem, láhev vína a v pyžamech se podíváme na nějaký holčičí film.“

„Tohle je jenom jeden ze spousty důvodů, proč se kamarádíme. Jsem pro. A teď jdu do sprchy. Užij si plachtění.“

Po blahodárné sprše se Sonya oblékla do bavlněných šortek a trička, usoudila, že nemá náladu řešit vlasy, a stáhla je, dosud vlhké, do ohonu.

V knihovně si Yoda zalezl na obvyklé místo pod stolem, Sonya se posadila a zakroužila mírně bolavými rameny.

„Připadám si silná a zatraceně nabuzená. Tak dobře, Clover, osol to.“

Z tabletu zazněla písnička „Nezávislé ženy 1. část“ od Destiny's Child.

„Máš naprostou pravdu. Přesně to jsem.“

Ve chvíli, kdy zapnula počítač, jí na mobilu pípla příchozí zpráva.

Ryder Sports s žádostí o videohovor v deset hodin.

„A kruci.“

Odepsala, že s videohovorem souhlasí, a vytáhla líčidla, která tu měla právě pro takové příležitosti.

„Jsem nezávislá, jasně, ale žádné obchodní schůzky bez make-upu.“

Neměla moc času, a proto jen vyřídila e-maily a začala pracovat na návrhu reklamní kampaně pro místní firmu.

„Tak dobře, Clover, teď, prosím, vypni hudbu.“

Znovu zakroužila rameny a připojila se k videokonferenci.

Jako první ji pozdravil Burt Springer. „Dobré ráno! Děkuje, že jste si udělala čas takhle narychlo.“

„To není nikdy problém. Ráda vás všechny vidím.“

Jak si všimla, byla tu i Miranda Ryderová, ocelově pevná a přísná ředitelka společnosti.

„Potřebujeme probrat pokroky, ale ještě předtím s vámi chceme mluvit o jednom nápadu. Ty vizuální pomůcky, které jste vytvořila, s normálními lidmi, ne s modely. To, že nosí oblečení od nás a používají naše sportovní vybavení v běžných životech, je ústředním bodem celé kampaně. Rádi bychom ho rozvinuli.“

„Dobře.“

„Teď mluvím o tom mladíkovi na kole od Ryder Sports, jak jede v obleku do práce. Je místní? A dostupný?“

„Eddie – pracuje pro právní kancelář Doyleových. Jako stážista. A pokud jde o dostupnost, určitě se s ním můžu spojit. Mám několik dalších fotek s ním.“

Sonya usoudila, že svaly a mozek jsou možná opravdu propojené, protože okamžitě pokračovala: „Ale nechcete, aby na všech vypadal stejně. Jiné oblečení, jiný den, jiná aktivita? O to vám jde?“

„Trefila jste hřebíček na hlavičku.“

„Jak jde v ležerním úboru na pizzu s kamarády? Nebo jak se večer při západu slunce projíždí s přítelkyní na koni? Něco takového.“

„Západ slunce a s přítelkyní na koni?“ Livvy z oddělení pro vztah s veřejností si poklepala na spánky. „To je jasný vítěz.“

„Chtěli bychom, aby měl na sobě naše boty a další oblečení. Vy nám dodáte jeho velikosti a my všechno pošleme,“ řekl Burt Sonye. „Potom je tu vaše krásná a šlechetná kamarádka Cleo.“

„Za tu vám můžu rovnou říct, že bude souhlasit. Zase jóga? V různých pozicích, v různých úborech? Možná i nějaká venkovní aktivita. Má nádhernou plachetničku. Používá vaši plovací vestu, ale mohli byste přidat něco jiného.“

O patro výš se ozvaly hlasité rány. Sonya sevřela pod stolem ruku v pěst a Yoda se jí vmáčkl mezi kotníky.

Miranda Ryderová vyklenula obočí. „Nastal nějaký problém, Sonyo?“

„Varovali před bouřemi.“

„Zní to, jako by bouřilo ve vašem domě.“

„Zní, ano. Řeknu jen tolik, že to je podle mě vynikající nápad. Určitě se dokážu domluvit se stejnou fotografkou a spojím se s Eddiem. Cleiny velikosti vám můžu nadiktovat rovnou. Koho dalšího byste chtěli zahrnout?“

Zatímco sepisovala seznam, bušení náhle ustalo. A rozezněl se domovní zvonek.